

⁷Az ÚR hűségét magasztalom, az ÚR dicső tetteit: mindazt, amit értünk tett az ÚR, jótéteményeinek sorát Izrael háza iránt, mert irgalmasan bánt velünk, nagyon hűségesen. ⁸Mert ezt mondta: Mégiscsak az én népem ez, fiaim, akik nem fognak rászedni. Ezért szabadította ki őket ⁹minden nyomorúságukból. Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva. ¹⁰Ők azonban engedetlenek voltak, és megszorították szent lelkét. Ezért ellenségükké vált, és harcba szállt ellenük. ¹¹De visszaemlékezett népe a régi időkre, Mózesre: Hol van, aki a tengerből kihozta nyájának pásztorát? Hol van, aki belé öntötte szent lelkét? ¹²Hol van, aki dicső karjával megragadta Mózes jobb kezét? Kettéhasította előttük a vizet, örök nevet szerezve magának. ¹³Átvezette őket a mélységes vizeken, mint egy lovat a pusztán, még csak meg sem botlottak. ¹⁴Mint mikor a jószág pihenni tér a völgybe, úgy pihentette meg őket az ÚR lelke. Így terelgetted népedet, dicső nevet szerezve magadnak.

Amen.

A Talmud egyik sokat idézett történetében egy férfi, aki zsidóvá szeretne lenni felkeresi Sammáj rabbit, hogy foglalja össze számára az egész Tórá, amíg ő egy lábon áll. Sammáj rabbi, azonban sértésnek vette a kérést és elzavarta a férfit. A türelmetlen és szigorú rabbi elutasítása, azonban nem tántorította el céljától, és felkereste Hillél rabbit, aki ezt mondta neki: „Ami számodra gyűlöletes, ne tedd másnak! Ez a Tóra, a könyv többi része csak ezt magyarázza. Menj és tanuld.”

Vajon a Bibliának van olyan része, ami mindent összefoglal? Képesek vagyunk-e kiemelni egy olyan gondolatot, morális parancsot vagy tanácsot, egy olyan üzenetet, amelyhez, csak annyit kell hozzá fűznünk, hogy „Ez a Biblia, a könyv többi része csak ezt magyarázza. Menj és tanuld.”

Véleményem szerint a mai napra kijelölt szöveg rész, ilyen. Kicsit hosszabb mint Hillél rabbi szentenciája, de egy egészséges és edzett felnőtt általában 20 percig képes féllábon állni, vagy 5 percig, amíg el nem kezd görcsölni a talpa. De, ez az 5 perc is bőven elég ahhoz, hogy ez a 8 vers elhangozzon.

Ézsaiás próféta szavai, azonban nem csak a Biblia lényegét foglalják össze, hanem a karácsony lényegét is. Azt, hogy miért volt szükség Istennek emberré lennie, milyenek az emberek valójában és mégis mennyire kegyelmes isten a Teremtőnk.

Na és miért fontos a Biblia szövetségeken át ívelő történéseit és csodáit folyamatként látni.

Az események folyamatként, vagy láncolatként értelmezése segít reálisan gondolkodni. Segít egy pontból kiindulva egy másikba eljutni, ez a módszer a tudományok világában éppen úgy jelen van, mint például főzés közben, amikor próbáljuk kideríteni, hogy mitől lett túl sűrű vagy éppen túl híg a krém leves.

Jelen esetben a folyamatban gondolkodás azért fontos, mert csak így érthetjük meg, hogy a karácsonyi csoda annak a folyamatnak a része, amelyben Ádám és Éva a minden tudás fájáról evett, amelyben Isten kivezette a népet Egyiptomból, amelyben megadta a naponkénti kenyeret, amelyben Jézus betegeket gyógyított vagy amelyben, a katonák elfogják őt a Gecsemáné kertben.

A nép megszorította Isten szent lelkét, de ő mégis személyesen, könyörületével váltotta meg nem csak őket, de minket is, akik több mint kétezer évvel később születünk és akik, nem tartozunk Izrael kiválasztott népéhez.

Szent Lelkével váltott meg minket és nem követői által.

Nem követői által vagy angyalai által, akiknek küldetésük volt, hogy jelezzék a világ számára, nem baj, ha néha mindenki meg áll és felnéz.

A napokban láttam egy filmet, aminek a címe „Ne nézz fel!”. A film arról szól, hogy két csillagász felfedez egy Mounteverest nagyságú aszteroidát, amely a Föld felé halad megállíthatatlanul. Van még idő a változtatásra, a katasztrófa elkerülésére, ha időben cselekszenek. Az emberek, azonban cselekvés helyett csoportokra oszlanak és minden energiájukat az egymással harcolásba ölik, a bolygó megmentése helyett. A film egy elég komoly társadalomkritika, amely fekete humorral igyekszik oldani a feszültségeket. A végkicsengése mégis rendkívül nyomasztó. Mire az emberek felnéznek már nincs mit tenni és a Föld, rajta az emberekkel együtt elpusztul.

Úgy képzelem hasonló jelenetek játszódtak le az özönvíz, az egyiptomi vagy a babilioni fogság előtt, amikor az Isten küldöttei a próféták felnéztek és másokat is arra kértek, de ők nem lassítottak le és tovább mentek azon az úton, amely így utólag már látjuk, fogságba vagy pusztuláshoz vezetett.

A térkép és a GPS előtti időkben az emberek a csillagokat figyelték és azok alapján tájékozódtak. Ma, ha nem ismerjük az utat vagy eltévedtünk nem a csillagokat nézzük, hanem a telefonunkra, esteleg az autó navigációjára hagyatkozunk és vakon megyünk. Addig amíg el nem fogy az út vagy a navigáció újra nem tervez valami miatt.

Dr. Bagdy Emőke ezt mondja az úton levésről:

„Biológiailag is haladunk az úton, és pszichológiailag is. Nem szabad elfelejtenünk, hogy azzal, hogy élünk, fejlődünk, utódokat hozunk a világra, azután nagyszülői korba lépünk, a biológiai életfázisainkkal együtt a pszichénk is változik.

És ott az életközepi krízis, ami egy természetes folyamat. Korunk érdekes jelensége, hogy nagyon erősek ezek a krízisek, nagy rádöbbenések vannak. Számadási fázisba lendít át egy belső erő, vagy egy külső körülmény, egy kulcsélmény, például amikor a szüleinket elveszítjük. Akkor úgy érzem, hogy köztem és a halál között már nincs más.

A vég tudata közelebb húzódik az emberhez, és jönnek a kérdések: mit értem el, hogyan is éltem, mi az életfeladatom? Ilyenkor dől el, hogy a második félidőre merre veszünk irányt. És mindig az győz, aki a saját érdekein és egoisztikus szempontjain túl valakiért vagy valamiért szeretne élni.”

A vég tudata közelebb húzódik az emberhez,

A vég tudat. Valóban kizárólag ez határoz meg mindannyiunkát? A tudat, hogy egy napon meghalunk és addig valami maradandót kell létrehozunk, hogy emlékezzenek ránk?

A különös ebben az egészben az, hogy csak azt tudjuk, hogy egy napon majd vissza adjuk a lelkünket az Úrnak, a napját és idejét nem.

DE, ami még fontosabb, hogy nem az alapján fognak majd ránk emlékezni az itt maradók, amiket elértünk, hanem az alapján, amilyenek voltunk. Bagdy Emőke szavaival:

Mindig az győz, aki a saját érdekein és egoisztikus szempontjain túl valakiért vagy valamiért szeretne élni.

A kérdés tehát az, mi a célod, hanem az önösérdekeid?

Amikor célok után keresgéltem az interneten az elsőtől az utolsó találatig „life coach”-okat találtam, vagyis életvezetési tanácsadókat. Az életvezetési tanácsadók feladata, hogy felmérjék a bennünk rejlő lehetőségeket, meghatározzák ezek alapján a küldetésünket. Kitérnek élethosszig tartó fejlődést ígérő célunkat, a saját válaszaink alapján.

Az igazság az, hogy nekem is van egy ilyen ízig-vérig életmód tanácsadóm, és ha megengedik a kedves testvérek, ajánlanám is Öt, most mindenkinek.

Módszere több száz, sőt ezer éves tapasztalatokon nyugszik. Szelíd és nyugodt természete van, rendkívül közvetlen és segítőkész.

A névjegykártyáján, pedig a következő jelzők szerepelnek, a legjobb ezekben a jelzőkben, hogy ezt mind róla mondták és nem ő maga találta ki.

Csodálatos Tanácsos,

Erős Isten,

Örökkévaló Atya,

Békesség Fejedelme.

És a neve: Jézus Krisztus.

Jézus Krisztus megmutatta életünk célját és miértjét, a Golgotai keresztet. Az igazodási pontot, amelyhez mindenkor igazodhatunk és, amely elvezet ahhoz a centrumhoz, amiből kiindul és visszatér minden.

Nem csak a cél adott, hanem az útvonal is, ami elvezet odáig. Az útvonal, amelyet főként döntéseink, lelkiismeretünk, vágyaink vagy rejtett tehetségeink formálnak. A formálást, pedig a hozzánk legközelebb álló isten erő, a Szentlélek végzi.

A Lélek, amelyet az ókori zsidóság a szélhez hasonlított és Ruahnak nevezett. Az életető szél, amely esőt és enyhülést hozott a hatalmas szárazságban.

A szelet, amely minden élőlényben áramlott és Nefesnek nevezeték.

A Lélek szél szerű folyamatos áramlása, ami élővé teszi a Bibliát a számunkra és ami jelen van a világban, formálva és megtisztítva bennünket is.

A Lélek szent és tiszta, ha ezt elismerjük és hatni engedjük mi is szentté lehetünk. Szentnek lenni nem azt az ájtatos viselkedést jelenti, amit sajnós a szentképekhez kapcsolunk, hanem Isten vezetésének elfogadását.

Isten vezetésének elfogadásával részévé válunk annak a folyamatnak, amelynek már Ádám és Éva is részei voltak és amelyben megtapasztalták, hogy ön erőből és önérekből az élet küszködés csupán.

Kell egy cél tehát, amely a Golgotán áll és kell egy társ, tehát, aki áramlásával elvezet hozzá.

„Kiszabadította őket minden nyomorúságukból. Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva. Kettéhasította előttük a vizet, örök nevet szerezve magának. Átvezette őket a mélységes vizeken, mint egy lovat a pusztán, még csak meg sem botlottak. Így terelgeti népét, dicső nevet szerezve magának”

Menj és tanul!

Ámen.

Imádkozzunk!

Mindenható Örök Isten!

Hálát adunk neked Szentlelkedért, amely elvezet hozzád és óv bennünket minden bajban és ínségben. Ne hagyj, hogy a világ zaja megnémítsa, tedd fülünket mindenkor készvé a hallásra.

Szent Fiadért, az úr Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg bennünket és légy hozzánk irgalmas.

Ámen!